

Any de la fe

2

Crec en un Déu, Pare Totpoderós, Creador del cel i de la terra

- 11. L'home és "capaç" de Déu**
- 12. Déu es revela a l'home**
- 13. La transmissió de la Revelació**
- 14. La Sagrada Escriptura**
- 15. "Jo crec"**
- 16. "Nosaltres creiem"**
- 17. El Credo**
- 18. Crec en un Déu**
- 19. El misteri de la Trinitat**
- 20. Crec en Déu Pare**
- 21. Pare Totpoderós, Creador**
- 22. El cel i la terra**
- 23. L'home i la dona (I)**
- 24. L'home i la dona (II)**
- 25. Creats en justícia original**
- 26. La caiguda**

L'home és “capaç” de Déu

- Déu mateix, creant l'home a imatge seva, **ha inscrit en el cor d'aquest el desig de veure'l**. Déu no cessa d'atreure l'home, **perquè visqui i trobi en ell aquella plenitud de veritat i de felicitat que cerca sense parar**.
- Per naturalesa i per vocació, **l'home és un ésser religiós**, capaç d'entrar en comunió amb Déu. **Aquest lligam íntim i vital amb Déu confereix a l'home la seva dignitat fonamental**.
- **Partint de la creació**, és a dir, del món i de la persona humana, l'home, només amb la raó, pot conèixer amb certesa Déu com a origen i fi de l'univers i com a bé suprem, veritat i bellesa infinita.
- Però, l'home, en conèixer Déu només amb la llum de la raó, troba moltes dificultats. A més, **no pot entrar per ell mateix en la intimitat del misteri diví**. Per això, **Déu l'ha volgut il·luminar amb la seva Revelació**, per una banda, sobre **veritats que superen** la comprensió humana, i també sobre **veritats religioses i morals** que, si bé són accessibles per elles mateixes a la raó, d'aquesta manera poden ser conegudes per tothom sense dificultat, amb certesa ferma i sense barreja d'error.
- Podem parlar de Déu. Tanmateix, **cal purificar contínuament el nostre llenguatge** de tot el que conté d'imaginatiu i imperfecte, sabent que mai no es podrà expressar plenament el misteri infinit de Déu.

Una pregària:

“Sou gran, Senyor, i molt digne de lloança... “Ens heu fet per a vós, i el nostre cor no descansa fins que no troba repòs en vós” (Sant Agustí)

éu es revela a l'home

- Déu, en la seva bondat i saviesa, revela a l'home seu designi de benvolença, que ha establert des de l'eternitat en Crist a favor de la humanitat. **Aquest designi consisteix a fer participar, per la gràcia de l'Esperit Sant, tots els homes en la vida divina, com a fills seus adoptius en el seu únic Fill.**
- Déu es manifesta a **Adam i Eva**, i **els invita a una íntima comunió amb ell**. Després de la caiguda, no interromp la seva revelació i **promet la salvació** a tota la seva descendència. Després del diluvi, refà l'aliança **amb Noè**. Déu escull **Abraham** li promet de beneir en ell «totes les nacions de la terra» (Gn 12,3). **Els descendents d'Abraham** seran els dipositaris de les promeses divines fetes **als Patriarques**. Déu **forma Israel com el seu poble d'elecció**, salvant-lo de l'esclavitud d'Egipte, estableix amb ell l'aliança del Sinaí i, per mitjà de **Moisés**, li dóna la seva Llei. **Els Profetes** anuncien una redempció radical del poble i una salvació, que inclourà totes les nacions en una **Aliança nova i eterna**. Del poble d'Israel, de la nissaga del rei David, **en naixerà el Messies: Jesús**.
- En el seu Verb encarnat, **Jesucrist**, es realitza **la plenitud de la Revelació**. Ell, essent el Fill Unigènit de Déu fet home, **és la Paraula perfecta i definitiva del Pare**. Amb la vinguda del Fill i el do de l'Esperit la Revelació és plenament acomplerta, encara que al llarg dels segles la fe de **l'Església n'haurà de copsar gradualment tota la importància**.
 - «Des del moment en que ens ha donat el seu Fill, que és la seva Paraula única i definitiva, **Déu ens ho ha dit tot** en aquesta Paraula seva; ja no té res més a dir» (sant Joan de la Creu).
 - Encara que no pertanyin al dipòsit de la fe, les **revelacions privades** poden ajudar a viure la mateixa fe, mentre mantinguin una estricta orientació a Crist. El Magisteri de l'Església, al qual correspon el seu discerniment, no pot acceptar les que pretenguin superar o corregir la Revelació definitiva que és Crist.

Una pregària

Gràcies, Senyor, perquè en Jesucrist ens has revelat el teu designi d'amor infinit.

La transmissió de la Revelació

- Déu «vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat», és a dir, de Jesucrist. **cal que Crist sigui anunciat a tothom:** «Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus» És el que es realitza amb la Tradició Apostòlica.
- **La Tradició Apostòlica** és la transmissió del missatge de Crist duta a terme, des dels orígens del cristianisme, per mitjà de la **predicació, el testimoniatge, les institucions, el culte, els escrits inspirats.** Els Apòstols van transmetre als seus successors, els bisbes i, a través d'aquests, a totes les generacions fins a la fi dels temps, tot el que van rebre de Crist i van aprendre de l'Esperit Sant.
- La Tradició Apostòlica es realitza de dues maneres: amb la transmissió viva de la Paraula de Déu (també anomenada simplement la **Tradició**), i amb la **Sagrada Escripura**, que és el mateix anunci de la salvació posat per escrit.
- La **Tradició i la Sagrada Escripura** estan unides entre si i es comuniquen mútuament. Totes dues fan present i fecund en l'Església el misteri de Crist i brollen de la mateixa FONT divina: constitueixen **un únic dipòsit sagrat de la fe**, del qual l'Església treu la seva pròpia certesa sobre totes les veritats revelades.
- El **dipòsit de la fe és confiat pels Apòstols a la totalitat de l'Església.** Tot el poble de Déu, amb el sentit sobrenatural de la fe, sostingut per l'Esperit Sant i guiat pel Magisteri de l'Església, acull la Revelació divina, cada cop la comprèn més i l'aplica a la vida.
- La interpretació autèntica d'aquest dipòsit correspon només al Magisteri vivent de l'Església, és a dir, al Successor de Pere, el Bisbe de Roma, i als bisbes en comunió amb ell. Al Magisteri, que en el servei de la Paraula Déu gaudeix del carisma cert de la veritat.

Una pregària

Feu, Senyor, que escolti sempre la vostra Paraula i que estimi l'Església que me la fa propera i me l'explica.

La Sagrada Escriptura

- **Déu mateix és l'autor de la Sagrada Escriptura**, que és inspirada i ensenya sense error aquelles veritats que són necessàries per a la nostra salvació. L'Esperit Sant ha inspirat els **autors humans**, els quals han escrit el que ell ha volgut ensenyar-nos.
- La Sagrada Escriptura s'ha de llegir i interpretar **amb l'ajut de l'Esperit Sant i sota el guiatge del Magisteri de l'Església**.
- Tres **critèris**: 1) atenció al contingut i a la unitat de tota l'Escriptura; 2) lectura de l'Escriptura en la Tradició viva de l'Església; 3) respecte a l'analogia de la fe, és a dir, a la cohesió de les veritats de la fe entre elles.
- El **cànon de les Escripures** és la llista dels escrits sagrats que la Tradició Apostòlica ha fet discernir a l'Església. Aquest cànon compren **46** escrits de l'Antic Testament i **27** del Nou.
- Els cristians veneren **l'Antic Testament** com a veritable Paraula de Déu: tots els seus escrits són divinament inspirats i conserven un valor perenne. Van ser escrits sobretot per a preparar la vinguda de Crist Salvador de l'univers.
- **El Nou Testament**, que té per objecte central Jesucrist ens dona la veritat definitiva de la Revelació divina. Dintre d'ell, els **quatre Evangelis** de Mateu, Marc, Lluc i Joan, constitueixen el cor de totes les Escripures i ocupen un lloc únic en l'Església.
- L'Escriptura és **una de sola**, en tant que única és la Paraula de Déu, únic el projecte salvador de Déu, única la inspiració divina de tots dos Testaments. L'Antic Testament prepara el Nou i el Nou dóna compliment a l'Antic: tots dos s'il·luminen mútuament.
- La Sagrada Escriptura dóna vigoria a la vida de l'Església. Per als seus fills, és **solidesa de la fe, aliment i font de vida espiritual**. És l'ànima de la teologia i predicació. Per això l'Església exhorta a la lectura freqüent de la Sagrada Escriptura, perquè «la ignorància de les Escripures és ignorància de Crist» (sant Jeroni).

Una pregària:

La Paraula de Déu fa llum als seus passos, és la claror que m'il·lumina el camí. Parleu-me, Senyor. I feu que us escolti.

“Jo crec”

- L’home, sostingut per la gràcia divina, **respon amb l’obediència de la fe**, que és **confiar** plenament en Déu i **acollir** la seva Veritat, en tant que garantida per Ell, que és la mateixa Veritat.
- En la Sagrada Escripura hi ha molts testimonis d’obediència de fe, en especial dos: **Abraham**, que, posat a prova, «tingué fe en Déu» i sempre va obeir la seva crida, i per això esdevingué «pare de tots els qui creuen»; i **la Verge Maria**, que va realitzar de la manera més perfecta, durant tota la seva vida, l’obediència de la fe: “Que es compleixin en mi les teves paraules»
- Creure en Déu significa **adherir-se a Déu mateix**, confiant en Ell i assentint a totes les veritats revelades per Ell, perquè Déu és la Veritat. Significa creure en un sol Déu en tres Persones: Pare, Fill i Esperit Sant.
- La fe, **do gratuït** de Déu i **accessible a tothom** qui la demana humilment, és la virtut sobrenatural necessària per a salvar-se.
- L’acte de fe **és un acte humà**, és a dir, l’acte de la intel·ligència de l’home que, **sota l’impuls de la voluntat moguda per Déu**, dóna lliurement el propi consentiment a la veritat divina. La fe, a més, és **certa** perquè es fonamenta en la Paraula de Déu; és **operant** «per mitjà de la caritat; es **troba en continu creixement**, gràcies a l’escolta de la Paraula de Déu i la pregària. Des d’ara ens fa tastar la joia celestial.
- Encara que la fe superi la raó, **mai no hi podrà haver contradicció entre fe i ciència**, perquè totes dues tenen origen en Déu. És el mateix Déu que dóna a l’home tant la llum de la raó com la fe. «*Creu per a comprendre: comprèn per a creure*» (sant Agustí)

Una pregària:

(La fe és un do que cal demanar. Déu no nega aquest do a ningú que s’hi disposi.) **Dóna’m, Senyor, aquest do.**

Un cant:

Jo crec en vós, bon Déu..., jo espero en vós... jo us estimo..”

“Nosaltres creiem”

- **La fe és un acte personal**, en tant que resposta lliure de l'home a Déu que es revela. Però **al mateix temps és un acte eclesial**, que s'expressa en la confessió: «Nosaltres creiem». En efecte, **és l'Església que creu**: d'aquesta manera ella, **amb la gràcia de l'Esperit Sant, precedeix, engendra i nodreix la fe** de cada cristià. Per això l'Església és Mare i Mestra. «No pot tenir Déu per Pare qui no té l'Església per Mare» (sant Cebrià).
- L'Església empra unes **fórmules** de la fe. Les fórmules són importants perquè permeten **d'expressar, assimilar, celebrar i compartir** juntament amb altres **les veritats de la fe**, fent servir un llenguatge comú.
- **L'Església**, encara que estigui formada per persones diferents per llengua, cultura i ritus, **professa amb veu unànime l'única fe** rebuda d'un sol Senyor i transmesa per l'única Tradició Apostòlica. **Professa un sol Déu -Pare, Fill i Esperit Sant- i indica un sol camí de salvació**. Per tant nosaltres **creiem, amb un sol cor i una sola ànima**, tot el que conté la Paraula de Déu, transmesa o escrita, i proposa l'Església com a divinement revelat.

Una reflexió:

*La fe és sempre i essencialment un creure juntament amb els altres. **Ningú no pot creure per si sol**. Rebem la fe mitjançant l'escolta, ens diu sant Pau. I l'escolta és un procés d'estar junts de manera física i espiritual. (...) El poder creure és gràcies sobretot a Déu que es dirigeix a mi i, per dir-ho així, "encén" la meva fe. Però molt concretament, dec la meva fe als que em són propers i han cregut abans que jo i creuen amb mi. Aquest gran "amb", sense el qual no és possible una fe personal, és **l'Església**. (...) Això posa en relleu la importància de l'intercanvi espiritual que s'estén a través de tota l'Església.*

Una pregària:

Gràcies, Senyor, pels meus pares, amics...; gràcies per l'Església, a través de la qual m'ha arribat la fe.

El Credo

- **Símbol dels Apòstols**

Crec en un Déu.

Pare totpoderós, creador del cel i de la terra.

I en **Jesucrist**, únic Fill seu i Senyor nostre;
el qual fou concebut per obra de l'Esperit Sant;
patí sota el poder de Ponç Pilat; fou crucificat, mort i sepultat;
davallà als inferns,
ressuscità el tercer dia d'entre els morts;
se'n puja al cel, seu a la dreta de Déu, Pare totpoderós;
i d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts.

Crec en l'Esperit Sant;

la santa Mare Església catòlica;
la comunió dels sants;
la remissió dels pecats;
la resurrecció de la carn,
la vida perdurable. Amén.

- **Símbol Niceno-constantinopolità.** És el símbol o fórmula de la fe que en diem el Credo llarg, que emprem també de vegades en les celebracions.
- **En aquests símbols**, les veritats de fe que s'hi professen són articulades en referència a **les tres Persones de la Santíssima Trinitat**.

La fe és per a ser viscuda

- **Recitar el Credo** és actualitzar la fe; exercitar-la.
- **Adorar Déu.** Mai és tant gran l'home com quan es posa de genolls davant de Déu. Cal viure en permanent **acció de gràcies**.
- Cal **confiar** en Déu ("Quien a Dios tiene, nada le falta...")
- Cal viure "**de festa**": Joia perenne és l'aportació del cristià al món.

Pregària i cant:

Crec en un Déu...

Crec en un Déu

- **L’afirmació «Crec en Déu» és la més important**, la font de totes les altres veritats sobre l’home i sobre el món.
- I professem que és **un sol Déu**. Ell es va revelar al poble d’Israel com l’Únic, quan digué: «Escolta, Israel, el Senyor és l’Únic» , «no n’hi ha cap més». El mateix Jesús ho va confirmar: Déu és «l’únic Senyor»
- **Amb quin nom es revela Déu?** A Moisès Déu se li revela com el **Déu vivent**, «el **Déu d’Abraham, el Déu d’Isaac, el Déu de Jacob**». Al mateix Moisès Déu li revela el seu nom misteriós: “**Jo Sóc el Qui Sóc** (Yavé)”. El nom inefable de Déu ja en els temps de l’Antic Testament va ser substituït per la paraula **Senyor**. Així en el Nou Testament, Jesús, anomenat Senyor, apareix com a veritable Déu.
- En realitat, **només Déu “és”**. Mentre que les creatures han rebut de Déu tot el que són i tenen, només Déu és en sí mateix la plenitud de l’èsser i de tota perfecció. Ell és «el Qui és», sense origen i sense fi. Quan Jesús dirà “Jo sóc”, és una revelació de la seva pròpia divinitat, com a fill de Déu.
- Creure en Déu, l’Únic, suposa: conèixer-ne la grandesa i majestat; viure en **acció de gràcies; confiar** en ell sempre, fins en les adversitats; reconèixer la unitat i la veritable **dignitat de tots els homes creats a imatge seva**; usar rectament les **coses creades** per ell.

La fe és per a ser viscuda

Era un àrab. Tenia un bàlsam preciós amb què s’ungia els ulls; i així, arreu on es trobava descobria tresors enterrats meravellosos, i veia també el camí que hi conduïa. En la sorra del desert o en les muntanyes rocoses. La fe és aquest bàlsam, que ens fa descobrir i gaudir de tresors insospitables, fins i tot en les dificultats. La fe ens dóna la visió mateixa que Déu té sobre les persones, les coses i els esdeveniments. En tot veurem la mà amorosa de Déu que condueix la nostra vida

Una pregària i un cant:

“Victòria és la nostra fe, la fe d’un poble de batejats”.

El misteri de la Trinitat

- El **misteri central** de la fe i de la vida cristiana és el misteri de la Santíssima Trinitat. Els cristians són batejats **en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant**.
- Déu, encara que en la creació i en l'Antic Testament ens ha deixat algun rastre del seu ésser trinitari, la intimitat del seu ésser com a Trinitat Santa **constitueix un misteri inaccessible a la raó humana tota sola**, i també a la fe d'Israel, abans de l'Encarnació del Fill de Déu i de l'enviament de l'Esperit Sant. **Aquest misteri ha estat revelat per Jesucrist**, i és la font de tots els altres misteris.
- Jesucrist ens revela que Déu és **«Pare»**, no solament en tant que és Creador de l'univers i de l'home, sinó sobretot perquè **engendra eternament en el seu si el Fill**, que és el seu Verb, «esplendor de la seva glòria i empremta del seu mateix ésser».
- **L'Esperit Sant** és la tercera Persona de la Santíssima Trinitat. És Déu, u i igual al Pare i al Fill. Ell «procedeix del Pare», el qual, principi sense principi, és l'origen de tota la vida trinitària. I procedeix també del Fill.. Enviat pel Pare i pel Fill encarnat, l'Esperit Sant guia l'Església «a conèixer la Veritat sencera» .
- Les tres Persones divines són **un sol Déu** perquè cada una d'elles és idèntica a la plenitud de l'única i indivisible naturalesa divina. Són **realment distintes entre si**, per les relacions que les posen en referència les unes a les altres: el Pare engendra el Fill, el Fill és engendrat pel Pare, l'Esperit Sant procedeix del Pare i del Fill.

Una pregària

“Oh, Déu me, Trinitat que adoro... pacifiqueu la meva ànima; feu-ne el vostre cel, la vostra etada amada i el lloc del vostre repòs. Que no us deixi mai sola, sinó que estigui allí, amb tota la meva persona, totalment desperta en la meva fe, en la meva adoració, en la meva entrega a la vostra acció creadora” (Beata Elisabet de la Trinitat)

Un cant:

Un sol Senyor, una sola fe...

Crec en Déu Pare

- Déu es revela a Israel com el qui té un amor més fort que el d'un **pare o d'una mare** pels seus fills o d'un espòs per la seva esposa. Ell en si mateix «és Amor» que es dona completament i gratuïtament i que «ha estimat tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè el món se salvi per mitjà d'ell». Enviant el seu Fill i l'Esperit Sant, Déu revela que ell mateix és etern intercanvi d'amor.
- D'aquesta revelació de Déu, com a Pare, el poble d'Israel, a través de la seva història, no se'n va fer prou conscient. Déu Creador, totpoderós, omniscient...això sí. Però Pare? **Aquesta paternitat de Déu ens l'ha revelada especialment Jesús en la plenitud dels temps.** Escoltem-lo:
 - Quan pregueu, digueu "**Pare nostre**".
 - Bé sap el **vostre Pare** de què teniu necessitat abans que li ho demaneu.
 - Així també el **vostre Pare** del cel us perdonarà les vostres faltes.
 - El **vostre Pare** del cel no vol que es perdi ni un de sol d'aquests petits.
 - De pare només en teniu un, que és el del cel;
 - No tinguis por, petit ramat, que el **vostre Pare** es complau a donar-vos el Regne.
 - Me'n vaig **al meu Pare i vostre Pare**
- Són contínues les referències a la identitat del Pare meu i Pare vostre.

La fe és per a ser viscuda

- Del Pare nostre, caldria parar-nos en la paraula Pare. Està tot dit.
- L'angoixa no pot niar en el cor del que se sent fill de Déu.
- Tot va adreçat al bé d'aquells a qui Déu estima. (Sant Pau)
- Confieu-li totes les vostres preocupacions. El té cura de vosaltres. (Sant Pere)
- No pot passar-me res que Déu no vulgui. I tot el que ell vol, ni que ens sembli un mal, en realitat és el millor (Sant Tomàs Moro).
- No tinc por de res. El meu pare porta el timó de la nau.

Un cant i una pregària

Pare nostre que esteu en el cel....

Pare Totpoderós, Creador

- Déu s'ha revelat con “el Fort, el Poderós”, aquell per al qual “no hi ha res impossible”. La seva omnipotència és universal, misteriosa, i es manifesta creant el món del no res i l'home per amor, però sobretot en l'Encarnació i en la Resurrecció del seu Fill, en el do de l'adopció filial i en el perdó dels pecats. Per això l'Església adreça la seva pregària al «Déu totpoderós i etern». **La seva omnipotència és per a nosaltres.**
- La creació és el **fonament de tots els projectes divins de salvació**; manifesta l'amor totpoderós i savi de Déu; és el primer pas vers l'Aliança de l'únic Déu amb el seu poble; és l'inici de la història de la salvació que culmina en Crist; és una primera resposta als interrogants fonamentals de l'home sobre el seu origen i la seva fi.
- **El Pare, el Fill i l'Esperit Sant** són el principi únic i indivisible del món, encara que l'obra de la creació del món s'atribueix especialment a **Déu Pare**.
- El món **ha estat creat per a la glòria de Déu**, que ha volgut manifestar i comunicar la seva bondat, veritat i bellesa. El fi darrer de la creació és que Déu, en Crist, pugui ser «tot en tots», **per a la seva glòria i per a la nostra felicitat**.
- Déu ha creat l'univers **lliurement amb saviesa i amor**. El món no és el producte d'una necessitat, d'un destí cec o de l'atzar. Déu ha creat «del no res» un món ordenat i bo, que ell transcendeix d'una manera infinita. Déu conserva en l'ésser la seva creació i la sosté, donant-li la capacitat d'obrar i conduint-la al seu compliment, per mitjà del seu Fill i de l'Esperit Sant.
- L'Escriptura **no és un llibre de “ciències”** per dir-nos com va estar l'aparició de totes les coses i la seva evolució. Això ho ha deixat a la intel·ligència dels homes, que tenen el deure d'investigar, entre hipòtesis i dubtes, èxits i fracassos, aquest secrets. Déu no ha volgut avançar-se'ns. Sí ens ha dit que l'origen de tot, amb la seva harmonia, bellesa i ordre, està en Déu.

Una pregària:

«Que en són de variades, Senyor, les vostres obres; totes les heu fet amb saviesa».

El cel i la terra

- La Sagrada Escripura diu: «Al principi, Déu va crear el cel i la terra». L'Església, en la seva Professió de fe, proclama que Déu és el creador **de totes les coses visibles i invisibles**: de tots els éssers espirituals i materials, és a dir, dels àngels i del món visible, i de manera particular de l'home.
- **Els àngels** són creatures purament espirituals, incorpòries, invisibles i immortals, éssers personals dotats d'intel·ligència i de voluntat. Ells, contemplant incessantment Déu cara a cara, el glorifiquen, el serveixen i són els seus missatgers en el compliment de la missió de salvació per a tots els homes. **L'Església s'uneix als àngels per adorar Déu**, invoca la seva assistència i d'alguns en celebra litúrgicament la memòria.
- A través del relat dels «sis dies» de la creació, la Sagrada Escripura ens fa conèixer **el valor de les coses creades i la seva finalitat de lloança a Déu i de servei a l'home**. Cada cosa deu la seva existència a Déu, del qual rep la pròpia bondat i perfecció, les pròpies lleis i el propi lloc en l'univers. Entre les creatures hi ha una interdependència i una jerarquia, volgudes per DÉU. Al mateix temps, hi ha la unitat i solidaritat entre les creatures, ja que totes tenen el mateix Creador, són estimades per Ell i ordenades a la seva glòria. Per tant, **respectar les lleis inscrites en la creació i les relacions que deriven de la natura de les coses, és un principi de saviesa i un fonament de la moral**.

La fe és per a ser viscuda

- Cal tenir **ulls oberts** per admirar l'obra de Déu en la creació i en el cor dels homes
- Cal tenir un **cor agraït**: tot és un do de Déu. Cada flor, cada animal, cada persona, cada esdeveniment....
- Cal tenir **un respecte per tot**. Tot és obra de Déu. I és un do per tota la humanitat de tots els temps.

Una pregària i un cant

“Lloat sigueu, Senyor... per totes les criatures”.

L'home i la dona (I)

- L'home i la dona són el vèrtex de la creació visible, en tant que creats a imatge i semblança de Déu.
- L'home és creat a **imatge de Déu** en el sentit que és capaç de conèixer i d'estimar, en la llibertat, el seu propi Creador. **És l'única creatura, en aquesta terra, que Déu ha volgut per ella mateixa** i que ha cridat a compartir, en el coneixement i en l'amor, la seva vida divina. En tant que creat a imatge de Déu, té la dignitat de persona: **no és una cosa, sinó algú**, capaç de conèixer-se, de donar-se lliurement i d'entrar en comunió amb Déu i amb les altres persones.
- Déu ho ha creat tot per a l'home. Però l'home **ha estat creat per conèixer, servir i estimar Déu**, per oferir-li en aquest món tota la creació en acció de gràcies, i ésser elevat a la vida amb Déu al cel. **Solament en el misteri del Verb encarnat troba veritable llum el misteri de l'home**, predestinat a reproduir la imatge del Fill de Déu fet home, que és la perfecta «imatge del Déu invisible»
- La persona humana és un **ésser a la vegada corporal i espiritual**. En l'home l'esperit i la matèria formen única naturalesa. L'ànima espiritual no prové dels pares, sinó que **és creada directament per Déu, i és immortal**. En separar-se del cos en el moment de la mort, ella no mor; s'unirà novament al cos en el moment de la resurrecció final.
- Dins el disseny de Déu, l'home i la dona tenen la vocació de «dominar» la terra com a «administradors» de Déu. Aquesta sobirania no és un domini arbitrari i destructiu. A imatge del Creador «que estima tot allò que existeix» l'home i la dona són **cridats a participar en la providència divina sobre les altres criatures**. D'aquí neix la seva responsabilitat pel món que Déu els ha confiat.

La fe és per a ser viscuda. L'home és un “col·laborador” de Déu.

Un escriptor del Brasil, Pedro Bloch, ens conta un diàleg amb un nen. –Pregues Déu?, pregunta Bloch. –Sí, cada nit, respon el nen. –I què li demanes?-. –Res, li pregunto si el puc ajudar en alguna cosa-.

L'home i la dona (II)

- L'home i la dona han estat creats per Déu en **igual dignitat** en tant que persones humanes, i al mateix temps en una **recíproca complementarietat**, en tant que mascle i femella. **Déu els ha volgut l'un per l'altre, per a una comunió de persones.** Tots junts són **cridades també a transmetre la vida humana**, formant en el matrimoni "una sola carn".
- **«Ser home», «ser dona»,** són realitats bones, volgudes per Déu: l'home i la dona tenen una dignitat inamissible, que els ve immediatament de Déu creador. L'home i la dona són, amb una mateixa dignitat, «a imatge de Déu». En el seu «ser home» i «ser dona» **reflecteixen la saviesa i la bondat del Creador.**
- L'home i la dona són «l'un per a l'altre», no perquè Déu els fes «a mitges» o «incomplets». Els va crear per a una comunicació de persones, en la qual **cadascun pot ser «ajuda» per a l'altre**, ja que alhora són iguals com a persones («os dels meus ossos...») i complementaris com a masculí i femení.

La fe és per a ser viscuda

- **Home i dona.** Déu és el més autèntic "feminista". Mai ningú com ell ha valorat tant l'home i la dona. Diferents en la igualtat. Caldrà que tots dos valorin la igualtat i les diferències que els complementen.
- **Cos i ànima,** amb una vocació comuna i eterna. Si estan orientats cap a Déu, tots dos s'ajuden, s'exigeixen, s'enriqueixen. Creats per a la unitat.
- **Treball i descans.** Un treball il·lusionat, constant, esmerat, en actitud de servei. Un descans per a Déu, per a la família, per al cos, per a l'esperit.

Un cant:

No has comptat mai les estrelles... No sabies que a la terra tots els homes som germans...

Creats en justícia original

- Déu, en crear l'home i la dona, **els havia donat una especial participació en la seva pròpia vida divina**, en santedat i justícia. En el projecte de Déu l'home **no hauria hagut de sofrir ni de morir**. A més regnava **una harmonia perfecta en l'home en ell mateix, entre creatura i Creador, entre home i dona, com també entre la primera parella humana i tota la creació**.
- El primer home no sols va ser creat bo, sinó que fou establert en una **amistat amb el Creador i en una harmonia amb ell mateix** i amb la creació circumdant que només seria superada per la glòria de la nova creació en el Crist.
- L'Església, interpretant d'una manera autèntica el simbolisme del llenguatge bíblic a la llum del Nou Testament i de la Tradició, ensenya que els nostres primers pares Adam i Eva van ser constituïts en **un estat «de santedat i de justícia original»**. Aquesta gràcia de la santedat original era una «participació de la vida divina»
- La «sobirania» del món que Déu havia concedit a l'home des del començament, es realitzava, sobretot, en l'home, **com un domini d'ell mateix**. L'home era intacte i ordenat en tot el seu ésser, lliure de la triple concupiscència que el sotmet als plaers dels sentits, a la cobejança dels béns terrenals i a l'afirmació de si mateix contra els imperatius de la raó.
- El signe de la familiaritat amb Déu és que Déu **el col·locà al paradís**. Hi vivia «per conrear-lo i guardar-lo»: el treball no és un càstig, sinó la col·laboració de l'home i de la dona amb Déu en el perfeccionament de la creació visible.

La fe és per a ser viscuda

- Si és meravellós “tenir fe”, què serà “viure de fe”?
- **Humilitat i confiança**: virtuts claus en la vida cristiana. Humilitat del qui se sap criatura, fins i tot pecador. Confiança del qui se sap estimat de Déu.

La caiguda

- Tota **aquesta harmonia** de la justícia original, que Déu destinava a l'home, **es va perdre amb el pecat** dels nostres primers pares.
- En la història de l'home és present el pecat. Aquesta realitat s'il·lumina plenament només a la llum de la Revelació divina, i sobretot **a la llum de Crist Salvador de tots**, que ha fet sobreabundar la gràcia precisament allí on ha abundat el pecat.
- L'home, temptat pel diable, va deixar apagar en el seu cor la confiança envers el seu Creador i, desobeint-lo, **va voler fer-se «com Déu» sense Déu, i no pas segons Déu**. Així Adam i Eva van perdre immediatament, per a ells i per a tots els seus descendents, la gràcia original de la santedat i de la justícia.
- El **pecat original**, en el qual tots els homes neixen, és l'estat de **privació de la santedat i de la justícia originals**. És un pecat «contret» per nosaltres, no pas «comès»; en una condició de naixement, i no pas un acte personal.
- Amb motiu de la unitat d'origen de tots els homes **es transmet** als descendents d'Adam amb la naturalesa humana, **«no per imitació, sinó per propagació»**. Aquesta transmissió és un misteri que no podem com prendre plenament.
- Com a conseqüència del pecat original **la naturalesa humana**, sense ser totalment corrompuda, **queda ferida en les seves forces naturals**, és sotmesa a la ignorància, al sofriment, al poder de la mort, i inclinada al pecat.
- Després del primer pecat, **Déu no ha abandonat l'home** al poder de la mort sinó que, al contrari, li va predir de manera misteriosa en el «Protoevangeli» que el maligne seria vençut i l'home aixecat de la caiguda. És el primer anunci del Messies redemptor. Per això la caiguda serà, fins i tot anomenada culpa sortosa, perquè «ens ha merescut un Redemptor tan gran!».

Maria, lliure del pecat original, és **la millor obra de Déu**. La dona més llunyana del pecat i més propera a nosaltres.

Esperem un Salvador: Jesucrist, nostre Senyor. Veniu, Senyor Jesús, i el vostre món redimiu.

APÈNDIX

Frases relatives a la fe

- La fe és una adhesió personal de l'home sencer a Déu que es revela. Comprèn una adhesió de la intel·ligència i de la voluntat a la Revelació que Déu ha fet d'ell mateix mitjançant les seves obres i les seves paraules.
- "Creure" comporta, doncs, una doble referència: a la persona i a la veritat, a la veritat per confiança en la persona que la testifica.
- No hem de creure en cap altre que no sigui Déu, Pare, Fill, i Esperit Sant.
- La fe és un do sobrenatural de Déu. Per creure, l'home necessita l'auxili interior de l'Esperit Sant.
- "Creure" és un acte humà, conscient i lliure, que correspon a la dignitat de la persona humana.
- "Creure" és un acte eclesial. La fe de l'Església precedeix, engendra, porta i alimenta la nostra fe. L'Església és la mare de tots els creients. "Ningú pot tenir Déu per Pare si no té l'Església per mare" (S. Cebrià).
- "Creiem totes aquelles coses que conté la paraula de Déu escrita o transmesa i són proposades per l'Església ... per ser cregudes com divinament revelades " (Pau VI, SPF 20).
- La fe és necessària per a la salvació. El Senyor mateix ho afirma: "Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran" (Mc 16, 16).
- "La fe és un gust anticipat del coneixement que ens farà benaurats en la vida futura" (sant Tomàs d'Aquino, comp. 1, 2).

Cants

1

Jo crec en Vós, bon Déu, jo crec en Vós,
vivent misteriós, ben a prop meu.
Si el dubte algun cop ve, feu-me fort en la fe.
Jo crec en Vós, bon Déu, jo crec en Vós.

Jo espero en Vós, bon Déu, jo espero en Vós;
sé que per mi vetlleu, com Pare amorós.
Si em sento defallir i m'espanta el patir,
jo espero en Vós, bon Déu, jo espero en Vós.

Jo us estimo, bon Déu, tant sols a Vós:
així ho han fet els sants, amb el cor joïós.
Els em guien a mi de la creu pel camí:
jo us estimo, bon Déu, tant sols a Vós;

A prop de Vós, bon Déu, a prop de Vós;
feu-me al vostre servei ben generós.
Feu-me sempre, Senyor, créixer en el vostre amor,
a prop de Vós, bon Déu, a prop de Vós.

2

No fixeu els ulls en ningú més que en Ell (bis)
No fixeu els ulls en ningú més (bis)
No fixeu els ulls en ningú més que en Ell.

No espereu amics, ningú més que Ell (bis)
No espereu amics, ningú més (bis)
No espereu amics, ningú més que Ell.

No adoreu amics, ningú més que Ell (bis)
No adoreu amics, ningú més (bis)
No adoreu amics, ningú més que Ell.

Només Ell és el camí, la veritat (bis)
No fixeu els ulls en ningú més (bis)
No fixeu els ulls en ningú més que Ell.

3

Deu-me la fe dels profetes (3), pot ser el que em manca a mi.
Els estimen tots els homes. (3) **pot ser...**
Viuen fermes en l'esperança. (3) **pot ser...**
Són estímuls, són exemple. (3) **pot ser...**
Denuncien la injustícia. (3) **pot ser...**

4**Déu que creà la llum del sol**

i les estrelles del firmament,
per Crist el cor dels seus fidels
ara il·lumina amb llum resplendent.
Crist és la llum que el món fa clar,
la llum que el món ha de salvar.

Victòria és la nostra fe, la fe d'un poble de batejats.

Tal com la pluja amara els camps
fent germinar les bones llavors,
la nostra vida així mateix
pluja de gràcia espera de vós.
Brolli la font de salvació,
que tenim set de vós, Senyor.

Victòria és la nostra fe...

En vós trobem la pau i el goig,
en vós la força per estimar.
Fidelitat us prometem
a tot allò que ens vàreu manar.
Vostres paraules són, Senyor,
de vida eterna i de perdó.

Victòria és la nostra fe...

5**Lloat sigueu, oh Senyor nostre (4)**

Per totes les criatures,
i pel sol i per la lluna,
pels estels i el vent suau
i pel foc i el aigua fresca.

Lloat sigueu...

Per la nostra mare terra
que ens sosté i ens alimenta,
per les flors, els fruits i l'herba
i pel mar i les muntanyes,

Lloat sigueu...

Perquè el sentit de la vida
és cantar-vos i lloar-vos
i perquè la nostra vida,
sigui sempre cant i dansa.

Lloat sigueu...